

1890-09-05

AFSENDER

Johan Rohde

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Generel kommentar:

Brevet knytter sig til Rohdes brev fra den foregående dag, 4. september 1890, og har sandsynligvis været sendt sammen med dette.

Omtalte personer:

Rasmus Christiansen

Anselm Feuerbach

Alice Hannover

Johan Peter Wildenrath

Arkivplacering:

Den Hirschsprungske Samling

DOKUMENTINDHOLD

Rohde har misforstået Hannover, som er enig med Rohde i, at Wildenrath ikke bør få tilsendt flere penge. Rohde mener, at hvis Wildenrath ønsker at "være fransk", bør han ikke regne med hjælp hjemmefra. I Danmark regnes han alligevel ikke iblandt de nye kræfter længere. Hvis Hannover alligevel ønsker at sende Wildenrath de 500 kr. som står til ham, vil Rohdes far sørge for dette. Rohde glæder sig til at læse Hannovers afhandling om Feuerbach; en kunstner, han ikke kender meget til. Alice Hannover har det stadig skidt, og Rohde ønsker god bedring.

TRANSSKRIFTION

D. 5 September:

Kjære Ven!

Jeg maa gjøre Dem en Undskyldning. Jeg har i Dag læst Deres Brev igjennem igjen og ser, at De jo udtaler Dem ligesaa bestemt som jeg kan ønske; men Deres Kones Efterskrift forvirrede mig; "sluttelig sender vi ham dog Pengene" skriver hun og meget lignende. Nu har jeg som sagt læst Brevet igjen og ser, at jeg har gjort Dem Uret; De er af samme Mening som jeg — Min kjære Veninde vil undskylde, at jeg udtaler det Haab, at De dennegang sætter Deres Vilje igjennem.

Derimod synes jeg ingen Grund der er til at genere sig ligeoverfor Bidragyderne. Herregud, de tror dog vel ikke nogen af os har stjaalet Pengene og gjør de blot ikke det, er det jo nok.

[2]

Misforstaa nu ikke mit Brev; jeg forstaa naturligvis i Virkeligheden godt Deres Optræden ligeover for en gammel Ven, der, da jeg kjendte ham, var dygtig som Kunstner, elskværdig som Menneske.

Mit Raad i denne Sag er imidlertid dette, se lidt mere nøgternt paa Sagen og gaa ikke som min Veninde skriver sluttelig hen og send ham Pengene. Send ham heller ikke Formaninger og Straffeprædikener sligt hjælper ikke ordentlige Men-

nesker — men sig ham bestemt, at hvis han foretrækker at være fransk og blive boende i Frankrig saa maa han jo have Lov til det — men saa maa han ikke vente nogen Hjælp herhjemme fra[,] næppe nok nogen Interesse — Jeg ved af personlig Erfaring, at der for Øjeblikket herhjemme, naar der tales om de yngre Kræfter, aldrig regnes med W. — .

Vil De imidlertid have Pengene sendt ned[,] send mig saa blot to Ord, og jeg skal bede min Fader besørge det. — Men som sagt[,] jeg finder det er forkert — Kommer han engang hjem til beskedne danske Forhold kan de 500 Kr dog være en lille Hjælp til at sætte Bo med — Dernede er det jo saa godt som intet.

[3]

Det skal glæde mig meget at læse Deres Afhandling om Feuerbach,¹ skjønt men noget Raad kan jeg jo ikke give Dem i den Anledning da jeg saa godt som intet kjender til ham. — Jeg søgte paa min sidste Rejse i Tyskland at faa lidt at se af ham; saa ogsaa et Par Billeder, men sikkert ikke af hans betydeligste.

—

Gjør mig ondt at høre at Deres Kone ikke har det bedre, haaber at De ser lidt for sort; Christiansen skrev mig til, at han syntes, hun var kommen til at se bedre ud.

Ja nu nok for i Dag[,] send mig saa et Par Ord, for at jeg kan vide, hvad det bliver til.

Venlige Hilsener til Dem begge og god

Bedring

Deres

Johan Rohde

¹ Den færdige afhandling blev trykt i Tilskueren, nov.-dec. 1890.

D. 5 September:

Kjære Ven!

Jeg maa give Dem en Undskyldning. Jeg har
i Dag læst Deres Brev igennem igjen og se,
at De jo indtæller Dem højere beløbt som
jeg kan ønske; men Deres Kones Efterskrift
forvirede mig; sluttelig sendte vi ham dog Pengene
skrevet him og mig og ligeværd. Nu har jeg
som sagt læst Deres Brev og se, at jeg har
gjort Dem uret; De er af samme Mening
som jeg - min egen Veninde er undskyldt,
at jeg indtæller de slægt, at De dermed
sætter Dem vilje igennem -

Dermed er jeg ingen Grund der er til
at gøre sig ligesom Bidskyldigheden.
Hvorvidt, de har dog vel ikke at nogen af
os har stjålet Pengene og gjort de blot ikke
du, at det er nok.

Misforstaa nu ikke mit Brev; i det forste naturlige
i Virkeligheden godt Dens opvæden ligesom for en
gammel Ven, der, da jeg gjænde ham, var dybt som
Minstus, elskende som Mennesker.

Mit Brev i den Sag er imidlertid det, at
der er noget paa Sagen og jeg ikke som
min Veninde skriver sluttelig hen og send ham
Pengen. Send ham heller ikke Takbrevninger
og Skæppeord, men sige hjælpe ikke ordentlig. Men
mellem - men jeg ham bestemt, at hvis han
ligner saa meget, kan sige, Dens og hvis han
forstaaer at en frænde og sin bror i den
Krig saa man kan jo han Lov til det - men
saa man kan ikke vente nogen Hjælp herfra
me for næppe nok nogen Indtækt - Jeg vil af
personlig Erfaring, at de for Gjældens bekymring,
naar de tale om de yngre Kærlige, aldrig regner
med W. —.

Vil De imidlertid kan Pengen sende ned send
mig som det to ord, i det det min
Fader, siger det. — Men som sagt jeg finder
det forlost — Kommer han engang hjem til
hjemmet danske Færdig kan de sige at der var en
lille Hjælp til at sætte Pæ med — Dens er
det jo saa godt som intet.

Da det gælder mig meget at læse den Afhandling
om Teusbræk, siges man noget Rædt kan jeg
se ikke give Dem i den Anledning da jeg saa godt
som intet kender der kan. - Jeg sigte for
min sidste Bogen i Tyskland at jeg lidt at
se af ham; men gæder sig i Billedet, men intet
ikke af hans betydning.

Giv mig end at vide at Dem Komme ikke har
det bedre, tænke at de er lidt for sød;
Pluribus skrev mig at, at han siges, men en
kommer det at se bedre ud.

Ja nu er jeg i Dag med mig selv
for det, for at jeg kan ind, tænke
min til.

Venlig Hilsener til Dem begge i god
Betragtning

Den
Johann Ernst